El país de la felicitat

Daniel Casanovas capgira els prejudicis occidentals amb una exposició a la Casa de Cultura de Girona sobre la vida quotidiana en un poblat del Senegal

Un grup d'estudiants en una classe de primària, a l'escola del poblat de Boulembou, a la sabana senegalesa DANIEL CASANOVAS.

Poc després d'arribar al poblat de Boulembou, a la sabana del Senegal, els membres de l'ONG saltenca amb la qual viatjava el jove fotògraf Daniel Casanovas van adonar-se que les dones escombraven el terra amb uns ventalls rudimentaris de bruc que les obligaven a passar-se el dia vinclant l'esquena. Se'ls va acudir regalar-los un joc d'escombres occidentals, amb el seu raspall de fibres sintètiques i, sobretot, el pal que facilita el treball en un còmoda posició erecta. Les dones es van mostrar summament agraïdes, però al cap de dos dies totes havien serrat el mànec i tornaven a escombrar ajupides, com ho han fet sempre, tot i que servint-se ara del raspall prodigiós que els havien proporcionat els simpàtics toubabs, els "blancs".

Daniel Casanovas (Salt, 1994) va explicar l'anècdota per posar en evidència els prejudicis sobre el continent africà i l'arrogància amb què els europeus pretenen interferir en les seves formes de vida, durant la inauguració de Nparanpare, l'exposició de la Casa de Cultura de Girona on presenta el projecte amb què va guanyar la setzena edició del premi Joves Fotògrafs que convoca Inspai. La trentena d'imatges que hi presenta formen part del seu projecte de final de carrera a l'ERAM, que va emprendre, segons va confessar, carregat de tots els estereotips que pesen sobre la mirada occidental, abans de capgirar-ne el sentit per posar-los en evidència des del títol mateix: Nparanpare significa bonic en sarahule. La seva idea inicial era fer un reportatge sobre el treball de l'ONG, però l'arribada a Boulembou el va subjugar tant, que es passava el dia embadalit amb milers de suggestions. "Vaig acabar reunint quatre mil fotografies, i no sabia quin tema escollir per ordenar-les, tot i que m'inclinava per les que podien transmetre un sentiment de pena per més que allà no hi hagués fam ni guerres", va explicar djous durant la inauguració de l'exposició, que es podrà veure fins al 20 de juliol. Quan en va haver aplegat una col·lecció amb les que considerava millors, es va adonar que aquell tel compassiu no reflectia la seva experiència i que fins i tot es prestava a l'equívoc. La imatge d'un nen absort fent la pipa, per exemple, podia transmetre una sensació de tristesa i soledat, i en canvi la criatura "s'estava llepant goludament els dits després de menjar-se una arrel dolça que per a ells és una preuada llaminadura", va aclarir Casanovas, que es declara admirador de Sebastião Salgado i Steve McCurry.

Publicat a:
-El Punt Avui. Girona 02-07-2018 Pàgina 43

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1423132-el-pais-de-la-felicitat.html